

VINDREM A FER ESTADA EN ELL

per GRISELDA COS I BOADA

El text evangèlic d'avui forma part important del llarg discurs joànic, al mig del qual Jesús hi rentà els peus als seus deixebles i els donà el manament nou de l'amor. Redactat des de l'experiència postpasqual, s'hi subratlla un matís important. Diu: «Qui m'estima, farà cas de les meves paraules», afirmant que és sobretot des de l'amor a Jesús que es «farà cas –s'obeirà^c–» la seva paraula.

Sant Benet, en el capítol cinquè de la Regla diu: «L'obediència és pròpia d'aquells qui res no s'estimen tant com el Crist». L'obediència benedictina és, doncs, una referència ben explícita d'aquest text evangèlic.

Pel fet que estimar Jesús i fer cas de les seves paraules té una ressonància forta i cordial, posa un gran accent en la relació d'amor que uneix, no sols el deixeble amb el Fill, sinó també el Pare i el Fill amb el deixeble. Sí, així ho afirma tot seguit Jesús, dient: «... El meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell».

El Verb al principi vingué i habità entre nosaltres i, ara, és el Verb i el Pare que habiten també en nosaltres. La paraula habitar té una extraordinària força bíblica. Així com Crist és el lloc on s'hi troba Déu, així, el cristià esdevé, per l'amor, temple on Déu habita.

L'Esperit Sant, que és el qui va actuar en l'Encarnació del Verb diví i el qui va actuar poderosament en la Resurrecció de Jesús, és el qui, esdevingut Déu amb nosaltres, continua la missió de Jesús al si de la nostra història. Certament, l'Esperit, serà el Mestre i Guia, que ens condueix vers una comprensió més gran del misteri de Crist.

M'agrada encara remarcar que en el Llibre dels Actes, per dues vegades (Ac 5,32 i 15,28) surt la bella expressió: «l'Esperit Sant i nosaltres» tot manifestant, de manera viva, la consciència del cristià habitat per l'Esperit.

Valorem la riquesa de la nostra fe: el Pare se'ns ha revelat en el seu Verb, que és la seva Paraula, i ambdós ens han donat el seu Esperit i han fet del nostre cor la seva estada.